

STORIES OF CHANGE

A second chance

เรื่องราวจากการเปลี่ยนแปลง
โอกาสครั้งที่สอง

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง: ปู่ทางสู่วิธีการที่สร้างสรรค์ในการจัดการกับการค้ามนุษย์และการอพยพย้ายถิ่นที่ไม่ปลอดภัย

ลิขสิทธิ์ขององค์กรศุนนิมิตสากล 2014

ISBN 978-0-918261-47-2

ผู้เขียนและทีมสนับสนุน: คาเรน ริเวรา (Karen Rivera)

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามมิให้นำส่วนหนึ่งส่วนใดของงานตีพิมพ์ชิ้นนี้ไปทำซ้ำในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ยกเว้นการนำข้อความบางส่วนไปใช้ในบทวิจารณ์สามารถทำได้โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยความยินยอมจากเจ้าของลิขสิทธิ์

ตีพิมพ์โดย โครงการปกป้องคุ้มครองเด็กและยุติการค้ามนุษย์ (End Trafficking in Persons, ETIP) ภายใต้องค์กรศุนนิมิตสากล

องค์กรศุนนิมิต เป็นองค์กรคริสเตียนที่มีพันธกิจหลักคือให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมโดยอุทิศตนทำงานเพื่อเด็ก ครอบครัวและชุมชนเพื่อจัดความยากไร้และความอยู่ดีธรรม โดยมีศรัทธาแบบคริสเตียนเป็นแรงขับเคลื่อน องค์กรศุนนิมิตอุทิศตนทำงานเพื่อผู้ด้อยโอกาสสูงสุดทุกคนไม่ว่าคนเหล่านั้นจะนับถือศาสนา หรือมีเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์และเพศเช่นใดก็ตาม

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานตีพิมพ์ชิ้นนี้หรืองานตีพิมพ์ขององค์กรศุนนิมิตสากล หรือสำหรับฉบับสำเนาเพิ่มเติมของงานตีพิมพ์นี้ กรุณาติดต่อ wvl_publishing@wvl.org.

องค์กรศุนนิมิตยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะรับทราบการใช้งานใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับชิ้นงานนี้ในการฝึกอบรมวิจัยหรือออกแบบโครงการ รวมถึงการนำไปปฏิบัติใช้หรือพัฒนา โปรดทราบว่าเรื่องนี้มีไว้สำหรับเด็กอายุ 12 – 17 ปี และอาจไม่เหมาะสมสำหรับเด็กเล็ก

จัดการในนามของโครงการ ETIP โดย Amy Collins, บรรณาธิการอาวุโส: Heather Elliot, บริหารการผลิต: Katie Klopman Fike, พิสูจน์อักษร: Ian Pugh ออกแบบปกและรูปเล่มภายใน:

Inis Communication. ภาพประกอบ: James Dimarig

พัฒนาโดยโครงการ Mekong Delta Trafficking Strategy (MDRTS) จัดการในนามของโครงการ

MDRTS และ ETIP โดย John Whan Yoon และ Amy Collins

ออกแบบและพิมพ์โดย Inis Communication – www.iniscommunication.com

องค์กรศุนนิมิตสากล

สำนักงานภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ที่อยู่: 809 ซอยศุนนิมิต ถนนประชาอุทิศ

แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง

กรุงเทพฯ 10310 ประเทศไทย

โทร: +66-2 022 9200

<http://www.wvl.org/asiapacific>

แปลและจัดทำโดยมูลนิธิศุนนิมิตแห่งประเทศไทย

STORIES OF CHANGE

A second chance

เรื่องราวจากการเปลี่ยนแปลง **โอกาสครั้งที่สอง**

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง

ปู ยิงเฝ้ารอเวลาที่แม่ของเธอจะออกจากบ้าน เพื่อไปตลาด ทันทึที่แม่ของเธอก้าวเท้าพ้นจาก ประตูไป เธอรีบคว้ากระเป๋าจากที่ซ่อน และรีบ มุ่งหน้าไปยังบ้านของเพื่อนของเธอทันที

ปู ยิงและเพื่อนคนนี้ของเธอกำลังจะเดินทาง จากหมู่บ้านของเธอในสุวรรณเขต ประเทศ ลาวในคืนนั้นเพื่อมุ่งหน้าสู่จังหวัดมุกดาหาร ซึ่ง ตั้งอยู่ทางฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำโขง

เธอไม่ได้ตั้งจุดหมายใดๆ ไว้ทั้งสิ้นที่บอกให้พ่อ แม่ของเธอรู้ว่าเธอกำลังจะไปทีใด

“ฉันรู้ว่าพวกเขาจะเข้าใจว่าทำไมฉันถึง ต้องไป ฉันทำสิ่งนี้เพื่อครอบครัวของฉัน” เธอคิดกับตัวเอง

ไม่กี่วันก่อนหน้านั้น ปู่ ยิงและเพื่อนของเธอได้รับข้อเสนอให้ไปทำงานเป็นแม่บ้านในประเทศไทยจากชายผู้หนึ่งที่มายังบ้านของเพื่อนของเธอ ชายผู้นั้นบอกว่าพวกเขาสามารถหาเงินได้ถึง 6,000 บาทต่อเดือน และเขาจะจัดแจงให้เธอและเพื่อนของเธอได้ทำงานอยู่ที่เดียวกัน ข้อเสนอที่ดีจนไม่น่าจะเป็นจริงได้ แต่เด็กสาวขวลาวทั้งคู่ก็เชื่อมั่นอย่างสนิทใจ

“เงินจำนวนนั้นมากกว่าที่พ่อของฉันหาได้จากบริษัทขายเครื่องตกแต่งบ้าน หรือที่แม่ของฉันหาได้จากการขายผักเยอะเลย” ปู่ ยิงคิด

เธอเห็นว่านี่คือโอกาสที่เธอจะช่วยน้องชายและน้องสาวทั้ง 6 คนให้มีชีวิตที่ดีกว่าที่เป็นอยู่ในตอนนี้

ในเย็นวันนั้น เด็กสาววัย 16 ปีทั้งคู่นั่งเรือข้ามชายแดน
ไทย-ลาวไปกับผู้ร่วมเดินทางคนอื่นอีก 10 คน

“เงียบไว้นะ ห้ามส่งเสียงใดๆ ทั้งสิ้น” คนพายเรือเตือน
การเดินทางใช้เวลาเพียงแค่ 30 นาที แต่ก็เป็นการเดินทาง
ที่พรวดพราด ยิ่งให้ห่างไกลออกไปจากความอบอุ่นใน
ครอบครัวของเธอ สู้เงื้อมมืออันทารุณโหดร้ายของผู้เป็น
นายจ้าง

เมื่อพวกเขาเดินทางไปถึงอีกฝั่ง ผู้ชายและผู้หญิงถูกจับแยก
ให้ขึ้นรถคนละคันกัน คนขับรถพาผู้ หญิงไปส่งยังบ้านที่มี
ประตูทางเข้าใหญ่โตหลังหนึ่ง

“แล้วเพื่อนของฉันล่ะ พวกเขาจะต้องทำงาน
ด้วยกัน” เธอถามคนขับรถ

“ไม่ล่ะ เธออยู่ที่นี่ ส่วนเพื่อนของเธอจะ
ไปทำงานที่อื่น” เขาบอกเธอแบบนั้น
เธอจะไม่ได้เจอกับเพื่อนของเธอคน
นี้อีกแล้ว นี่เป็นครั้งแรกที่ผู้ หญิง
รู้สึกกลัวขึ้นมาจับใจ เธอไม่
พร้อมที่จะต้องงานคนเดียว
แต่มันก็สายไปแล้วที่จะหัน
หลังกลับ

เป็นเวลา 3 เดือนเต็มที่ปู ยังทำงานบ้านและงานอื่นทุกอย่างที่ นายจ้างของเธอสั่งให้ทำ แต่กระนั้น นายจ้างของเธอก็ไม่เคย พอใจและมองเห็นข้อผิดพลาดในงานที่เธอทำเสมอ และในที่สุด แล้วก็มักลงเอยด้วยการใช้ไม้กวาดทุบตีเธอ ในบ้านหลังนั้น มีสาว ใช้คนไทยอีก 3 คนทำงานอยู่ด้วย แต่พวกเธอไม่ได้รับอนุญาตให้ พุดคุยกัน ปู ยังทำงานอย่างไม่เคยได้หยุดพัก ชั่วโมงแล้วชั่วโมง เล่า วันแล้ววันเล่า เธอไม่เคยได้รับอนุญาตให้ลาหยุดงานเลย แม้แต่วันเดียว

เธอไม่เคยได้รับเงินเดือน 6,000 บาทที่นายหน้าสัญญาว่าเธอจะ ได้จากงานนี้เลยแม้แต่บาทเดียว ทุกครั้งที่เธอถามถึงเงินเดือนของเธอ นายจ้างจะบอกว่ารอให้ถึงสิ้นเดือนหน้าก่อนแล้วเขาถึงจะ จ่ายให้เธอ

ปู ยังรู้สึกอยากกลับบ้านแทบขาดใจ แต่เธอไม่รู้ว่าจะติดต่อ ครอบครัวของเธอให้มารับเธอกลับได้อย่างไร นอกจากนี้ เธอยัง ไม่ได้รับอนุญาตให้ออกไปไหนทั้งสิ้น ดังนั้น ไม่นานปู ยิ่งก็เริ่ม วางแผนหลบหนีออกจากบ้านหลังนี้

ที่บ้านของเธอ แม่ของเธอเป็นกังวลจนกระทั่งล้มป่วย ขณะที่สามี
ของเธอก็กล่าวโทษเธออย่างไม่หยุดหย่อนว่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้
ลูกสาวของพวกเขาหายตัวไป “นี่เป็นความผิดของเธอทั้งหมด!”
เขาตวาด “เธอส่งเสริมให้ลูกหนีไป – ถึงตอนนี้เธอต้องเป็นคนไป
ตามลูกกลับมา!”

แม่ขบู่ ยิ่งรู้ว่าตอนนี้ลูกสาวของเธออยู่ในประเทศไทย แต่เธอไม่รู้
ว่าจะเริ่มต้นตามหาที่ไหน เธอจำได้ว่าลูกสาวของเธอเคยบอกแก่
เธอครั้งหนึ่งว่าอยากจะไปทำงานที่ประเทศแห่งนี้ แต่ตัวเธอเอง
ห้ามไว้ เธอไม่ได้บอกใครทั้งสิ้นเรื่องที่ลูกสาวของเธอหายตัวไปนี้
และแม้แต่ตำรวจเธอก็ไม่กล้าบอก เพราะเธอกลัวว่าทุกคนจะพา
กันกล่าวโทษว่าเป็นความผิดของเธอ

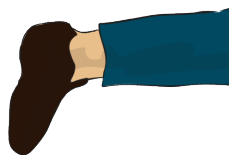
แต่แล้วโชคก็เริ่มเข้าข้างปู ยิง เมื่อนายจ้างของเธอกับหุ้นส่วน
ธุรกิจของเขาเกิดมีเรื่องผิดใจกัน ทำให้หุ้นส่วนผู้นั้นไปแจ้งความ
แก้ตัวว่านายจ้างของเธอเก็บคนงานต่างด้าวผิดกฎหมายไว้ใน
บ้าน ตำรวจจึงมาค้นบ้านและพบปู ยิง และพวกเขาได้พาเธอไปที่
สถานีตำรวจเพื่อสอบปากคำ จากนั้น ตำรวจไทยก็ได้ติดต่อกับ
ตำรวจทางฝั่งลาวและเริ่มต้นกระบวนการเพื่อเตรียมส่งตัวเธอกลับ
ประเทศ

เมื่อตำรวจพาเธอไปส่งที่บ้าน แม่ของปู ยิงลูกพรวดพราดขึ้นและ
รีบวิ่งมาหาเธอ พวกเขาทั้งคู่สวมกอดกันและร้องไห้อยู่พักใหญ่
แม่ของเธอแทบไม่เชื่อสายตาว่าลูกสาวของเธอฝ่ายผมลงไปมาก
ถึงเพียงนี้

ส่วนพ่อของปู ยิงนั้น เขาดีใจมากที่ลูกสาวกลับมาบ้าน และบอก
เธอว่าเขาคิดถึงเธอมากตลอดเวลาที่เธอหายไป

“ลูกอย่าจากไปอีกนะ” พ่อของเธอขอร้อง “อยู่ที่บ้านของ
เรานี้และเรียนหนังสือของลูกต่อไป พ่อกับแม่จะทำงาน
หนักเพื่อส่งเสียลูกเอง”

ทันทีที่เธอกลับมาถึงบ้าน สุดใจ เจ้าหน้าที่จากศุนนิมิตก็แวะมาเยี่ยมเธอที่บ้าน เมื่อตำรวจเล่าเรื่องคดีของปู ยิ่งให้เธอฟัง สุดใจรู้สึกประหลาดใจที่พบว่าเด็กสาวผู้นี้เป็นเพื่อนบ้านของเธอเอง สุดใจพาปู ยิ่งไปโรงพยาบาลเพื่อตรวจร่างกาย และเป็นเรื่องน่าขอบคุณยิ่ง ที่คุณหมอไม่พบว่ามึะอะไรผิดปกติกับร่างกายของเธอเลย

สุดใจกับเจ้าหน้าที่สังคมสงเคราะห์ของรัฐอีกคนหนึ่งได้เข้ามาทำงานกับปู ยิ่ง และถามเธอว่าในเมื่อเธอกลับมาบ้านแล้ว จากนั้นไปเธอต้องการทำอะไรกับชีวิต

“หนูอยากช่วยครอบครัว” ปู ยิ่งตอบ “หนูอยากทำงานหาเงินช่วยครอบครัวของหนู”

พวกเขาแนะนำแผนของปู ยิงไปพูดคุยกับครอบครัวของเธอ และลองมองหาแผนธุรกิจที่พอเป็นไปได้ที่จะให้พวกเขาช่วยกันทำที่บ้าน และเนื่องจากครอบครัวของปู ยิงปลูกผักขายอยู่แล้ว พวกเขาจึงตัดสินใจว่าจะขยายธุรกิจนี้ออกไป โดยปลูกเห็ดเพิ่มจากผักชนิดอื่นๆ ที่ปลูกอยู่แล้วในสวนหลังบ้าน

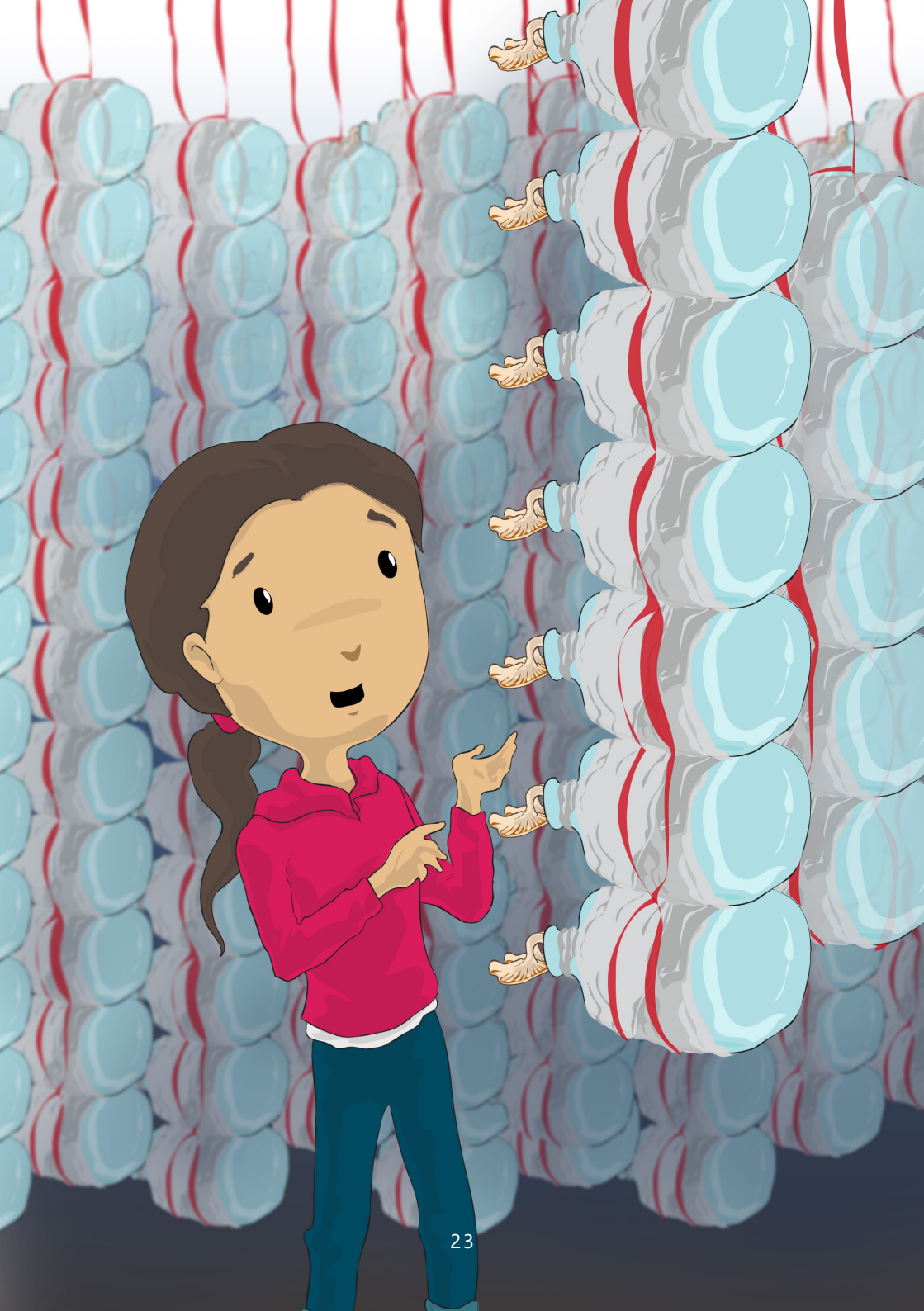
สุดใจช่วยจัดการให้ปู ยิงได้ลงทะเบียนเรียนในหลักสูตรฝึกอบรมที่จัดโดยสำนักงานเกษตรของอำเภอ เมื่อจบการฝึกอบรม มูลนิธิศุภนิมิตได้จัดหาอุปกรณ์สำหรับลงทุนปลูกผักให้แก่เธอ ขณะที่ครอบครัวของเธอลงทุนทำเพียงสำหรับกันแดดกันฝนในการฝึกอบรมครั้งนี้ ปู ยิงยังได้เรียนรู้ทักษะด้านการบริหารธุรกิจ รวมถึงการจดและทำบัญชีรายรับรายจ่ายที่เธอสามารถนำมาใช้กับธุรกิจที่เพิ่งเริ่มนี้ได้

นับตั้งแต่พวกเขาเริ่มทำธุรกิจนี้ ครอบครัวของ
ปู ยังสามารถหาเงินได้ถึง 800,000 กีบ
(ประมาณเกือบ 4,000 บาท) พวกเขาเก็บผัก
ที่ปลูกสัปดาห์ละ 2 ครั้งและนำผลผลิตไปขาย
ที่ตลาดในหมู่บ้าน ธุรกิจนี้กลายเป็นแหล่งรายได้
ที่สำคัญของครอบครัวในที่สุด

ปู ยังยังได้กลับไปเรียนหนังสือที่โรงเรียน ถึง
ตอนนี้เธอยังคงรู้สึกอายที่จะเล่าประสบการณ์
ที่เธอพบมาให้คนอื่นได้ฟัง แต่เธอก็ได้เข้าร่วม
กิจกรรมของชมรมเยาวชนแห่งหนึ่งเพื่อเรียนรู้
เกี่ยวกับทักษะชีวิต

องค์กรศุภนิมิตสากล
สำนักงานภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง

ที่อยู่: 809 ซอยศุภนิมิต ถนนประชาอุทิศ
แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง
กรุงเทพฯ 10310 ประเทศไทย
โทร: +66-2 022 9200
<http://www.wvi.org/asiapacific>

